

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 4ης Μαρτίου 1999***

Στην υπόθεση C-119/97 P,

Union française de l'express (Ufex), πρώην Syndicat français de l'express international (SFEI), επαγγελματική ένωση γαλλικού δικαίου, με έδρα το Roissy-en-France (Γαλλία),

DHL International, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Roissy-en-France,

Service CRIE, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Παρίσι,

εκπροσωπούμενες από τους Eric Morgan de Rivery, δικηγόρο Παρισιού, και Jacques Derenne, δικηγόρο Βρυξελλών και Παρισιού, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Alex Schmitt, 7, Val Sainte-Croix,

αναιρεσεύουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 15 Ιανουαρίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-77/95, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-1), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τον Richard Lyal και τη Fabiola Mascardi, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Jean-Yves Art, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής πρωτοδίκως,

η **May Courier**, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Παρίσι,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, D. A. O. Edward και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 2ας Απριλίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Μαΐου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Μαρτίου 1997, η Union française de l'express (Ufex), πρώην Syndicat français de l'express international (στο εξής: SFEI), η DHL International, και η Service CRIE άσκησαν, σύμφωνα με το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 1997, T-77/95, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-1, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή ακυρώσεως αποφάσεως της Επιτροπής, της 30ής Δεκεμβρίου 1994, περί απορρίψεως της καταγγελίας που είχαν υποβάλει δυνάμει του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ (στο εξής: επίδικη απόφαση).
- 2 Στις 21 Δεκεμβρίου 1990, η SFEI, η DHL International, η Service CRIE και η May Courier κατέθεσαν στην Επιτροπή καταγγελία με σκοπό να διαπιστωθεί η παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης εκ μέρους της La Poste française (Γαλλικά Ταχυδρομεία, στο εξής: Poste).

- 3 Βάσει του άρθρου 86, οι προσφεύγουσες κατήγγειλαν την τεχνικοδιοικητική και εμπορική υποστήριξη την οποία η Poste φερόταν ότι παρείχε στη θυγατρική της, τη Société française de messageries internationales, GDEW France από το 1992 (στο εξής: SFMI), η οποία δρα στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας. Η καταχρηστική συμπεριφορά της Poste συνίστατο στο ότι παρείχε στη SFMI τη δυνατότητα να επωφεληθεί της υποδομής της, με ασυνήθιστα ευνοϊκούς όρους, προκειμένου η δεσπόζουσα θέση που κατείχε η Poste στην αγορά των βασικών υπηρεσιών ταχυδρομείων να επεκταθεί στη συναφή αγορά των υπηρεσιών ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.
- 4 Με έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992, η Επιτροπή πληροφόρησε τις προσφεύγουσες ότι η καταγγελία τους είχε απορριφθεί.
- 5 Με διάταξη της 30ής Νοεμβρίου 1992, T-36/92, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2479), το Πρωτοδικείο έκρινε απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως που είχαν ασκήσει η SFEI, η DHL International, η Service CRIE και η May Courier κατά της αποφάσεως αυτής. Πάντως η διάταξη αυτή αναιρέθηκε από το Δικαστήριο με την απόφαση της 16ης Ιουνίου 1994, C-39/93 P, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2681), το οποίο ανέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.
- 6 Με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 1994, η Επιτροπή ανακάλεσε την απόφαση που αποτέλεσε το αντικείμενο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας. Με διάταξη της 3ης Οκτωβρίου 1994, T-36/92, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή), το Πρωτοδικείο έκρινε συνεπώς ότι παρείχε η έκδοση αποφάσεως.
- 7 Στις 29 Αυγούστου 1994, η SFEI απηύθυνε στην Επιτροπή έγγραφο οχλήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΚ.

- 8 Στις 28 Οκτωβρίου 1994, η Επιτροπή απηύθυνε στη SFEI έγγραφο βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), πληροφορώντας την για την πρόθεσή της να απορρίψει την καταγγελία.
- 9 Αφού έλαβε τις παρατηρήσεις της SFEI, η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση, η οποία έχει ως εξής:

«Η Επιτροπή αναφέρεται στην καταγγελία που καταθέσατε στις υπηρεσίες της στις 21 Δεκεμβρίου 1990 και στην οποία επισυνάφθηκε αντίγραφο χωριστής καταγγελίας που υποβλήθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 1990 στο γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού. Οι δύο καταγγελίες αφορούσαν τις παρεχόμενες από τα γαλλικά δημόσια ταχυδρομεία υπηρεσίες ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.

Στις 28 Οκτωβρίου 1994, οι υπηρεσίες της Επιτροπής σας απηύθυναν έγγραφο βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, στο οποίο σημειωνόταν ότι τα στοιχεία που συνελέγησαν κατά την εξέταση της υποθέσεως δεν παρείχαν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία σας ως προς τα ζητήματα που αφορούν το άρθρο 86 της Συνθήκης και με το οποίο κληθήκατε να υποβάλετε τα σχετικά σχόλιά σας.

Με τα σχόλιά σας της 28ης Νοεμβρίου 1994, εμμείνετε στην άποψή σας όσον αφορά την καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσεως της γαλλικής Poste και της SFMI.

Ως εκ τούτου, υπό το φως των σχολίων αυτών, η Επιτροπή σας γνωστοποιεί διά της παρούσης την τελική της απόφαση σχετικά με την από 21 Δεκεμβρίου 1990 καταγγελία σας όσον αφορά την κίνηση διαδικασίας βάσει του άρθρου 86.

Η Επιτροπή θεωρεί, για τους λόγους που εκτίθενται λεπτομερώς στο από 28 Οκτωβρίου 1994 έγγραφό της, ότι δεν υπάρχουν εν προκειμένω επαρκή στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι εξακολουθούν να υφίστανται οι φερόμενες παραβάσεις, ώστε να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στην αίτησή σας. Συναφώς, με τα από 28 Νοεμβρίου 1994 σχόλιά σας δεν προσκομίζεται κανένα νέο στοιχείο που να επιτρέπει στην Επιτροπή να μεταβάλλει το συμπέρασμα αυτό, το οποίο στηρίζεται στην αιτιολογία που παρατίθεται κατωτέρω.

Αφενός, στο πράσινο βιβλίο σχετικά με την ανάπτυξη ενιαίας αγοράς των υπηρεσιών ταχυδρομείου καθώς και στις κατευθυντήριες γραμμές για την ανάπτυξη των κοινοτικών υπηρεσιών ταχυδρομείου [COM(93) 247 τελικό της 2ας Ιουνίου 1993] θίγονται, μεταξύ άλλων, τα κύρια ζητήματα που εγείρονται στην καταγγελία της SFEI. Παρ' όλον ότι τα έγγραφα αυτά δεν περιέχουν παρά προτάσεις *de lege ferenda*, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κυρίως για την εκτίμηση του αν η Επιτροπή χρησιμοποιεί προσηκόντως τους περιορισμένους πόρους της, και ιδίως του αν οι υπηρεσίες της εργάζονται για την ανάπτυξη ενός κανονιστικού πλαισίου σχετικά με το μέλλον της αγοράς των υπηρεσιών ταχυδρομείου, αντί να ερευνά εξ ιδίας πρωτοβουλίας τις ενδεχόμενες παραβάσεις που της γνωστοποιούνται.

Αφετέρου, η έρευνα που διεξήχθη, βάσει του κανονισμού 4064/89, σχετικά με την κοινή επιχείρηση (GD Net), την οποία συνέστησαν η TNT, η Poste και τέσσερα άλλα δημόσια ταχυδρομεία, οδήγησε την Επιτροπή να δημοσιεύσει την απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1991 στην υπόθεση IV/M.102. Με την απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1991, η Επιτροπή αποφάσισε να μην αντιταχθεί στη γνωστοποιηθείσα συγκέντρωση και να την κηρύξει συμβιβαστή με την κοινή αγορά. Τόνισε όμως ιδιαιτέρως ότι, όσον αφορά την κοινή επιχείρηση, "η σχεδιαζόμενη πράξη δεν δημιουργεί ή δεν ενισχύει μια δεσπόζουσα θέση που θα μπορούσε να εμποδίσει σημαντικά τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά ή σε μεγάλο τμήμα της".

Μερικά ουσιώδη σημεία της αποφάσεως αφορούσαν την επίπτωση που οι δραστηριότητες της πρώην SFMI μπορούσαν να έχουν στον ανταγωνισμό: η αποκλειστική πρόσβαση της SFMI στον εξοπλισμό της Poste περιορίστηκε στην ακτίνα δράσεώς της και επρόκειτο να παύσει δύο έτη μετά το πέρας της συγχωνεύσεως, κρατώντας την έτσι μακριά από οποιαδήποτε δραστηριότητα υπεργολαβίας της Poste. Οποιαδήποτε νομίμως παρεχόμενη από την Poste στη SFMI διευκόλυνση προσβάσεως έπρεπε να παρασχεθεί, καθ' όμοιον τρόπο, σε οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία δρώντα στην αγορά της ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας, με τον οποίο θα συμβαλλόταν η Poste.

Η κατάληξη αυτή εναρμονίζεται πλήρως με τις προταθείσες για το μέλλον λύσεις που μας υποβάλατε στις 21 Δεκεμβρίου 1990. Είχατε ζητήσει να υποχρεωθεί η SFMI να καταβάλλει για τις υπηρεσίες των PTT το ίδιο αντίτιμο που θα κατέβαλλε αν οι υπηρεσίες αυτές της παρείχοντο από ιδιωτική εταιρία, στην περίπτωση που η SFMI επιλέξει να συνεχίσει να χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες αυτές· να “τεθεί τέρμα σε όλες τις ενισχύσεις και διακρίσεις” και να “προσαρμόσει η SFMI τις τιμές της σύμφωνα με την πραγματική αξία των υπηρεσιών που παρέχει η Poste”.

Συνεπώς, είναι πρόδηλο ότι τα προβλήματα που προβάλατε σχετικά με τον τωρινό και μελλοντικό ανταγωνισμό στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας έχουν επιλυθεί ικανοποιητικώς με τα μέτρα που ήδη έχει λάβει η Επιτροπή.

Αν φρονείτε ότι οι όροι που επιβλήθηκαν στην Poste στο πλαίσιο της υποθέσεως IV/M.102 δεν έχουν τηρηθεί, ιδίως δε στον τομέα της μεταφοράς και της διαφημίσεως, τότε σε σας απόκειται να προσκομίσετε — στο μέτρο του δυνατού — τις αποδείξεις και, ενδεχομένως, να υποβάλετε καταγγελία βάσει του άρθρου 3.2 του κανονισμού 17/62. Ωστόσο, φράσεις όπως “προς το παρόν τα τιμολόγια (εκτός ενδεχομένων εκπτώσεων) της SFMI παραμένουν σημαντικώς χαμηλότερα των τιμολογίων των μελών της SFEI” (σ. 3 του από 28 Νοεμβρίου εγγράφου σας)

ή “η Chronopost έχει διαφημίσεις επί των φορτηγών των δημοσίων ταχυδρομείων” (έκθεση δικαστικού επιμελητή επισυναφθείσα στο έγγραφό σας) θα έπρεπε να στηρίζονται σε πραγματικά στοιχεία που να δικαιολογούν έρευνα από τις υπηρεσίες της Επιτροπής.

Οι ενέργειες στις οποίες προβαίνει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης έχουν ως στόχο τη διατήρηση πραγματικού ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά. Στην περίπτωση της κοινοτικής αγοράς των υπηρεσιών της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας, λαμβανομένων υπόψη των όσων εκτέθηκαν λεπτομερώς ανωτέρω, χρειάζεται να προσκομιστούν νέα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με ενδεχόμενες παραβάσεις του άρθρου 86 ώστε να μπορέσει η Επιτροπή να δικαιολογήσει έρευνα σχετικά με τις εν λόγω δραστηριότητες.

Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν έχει υποχρέωση να εξετάζει ενδεχόμενες παραβάσεις των κανόνων ανταγωνισμού που έλαβαν χώρα στο παρελθόν, αν ο μοναδικός στόχος ή η μοναδική συνέπεια της εξετάσεως αυτής είναι να εξυπηρετηθούν τα ατομικά συμφέροντα των ενδιαφερομένων. Η Επιτροπή δεν βλέπει συμφέρον για τη διεξαγωγή μιας τέτοιας έρευνας βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης.

Για τους πιο πάνω λόγους, σας πληροφορώ ότι η καταγγελία σας απορρίπτεται.»

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή

- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 6 Μαρτίου 1995, η SFEI, η DHL International, η Service CRIE και η May Courier άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως προβάλλοντας λόγους ακυρώσεως που αντλούνταν μεταξύ άλλων από την παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης, την παραβίαση της εννοίας του κοινοτικού συμφέροντος και την προσβολή των αρχών της χρηστής διοικήσεως, της ισότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Οι προσφεύγουσες προσήψαν επίσης στην Επιτροπή ότι ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας.

- 11 Πρώτον, οι προσφεύγουσες υποστήριξαν ότι το άρθρο 86 της Συνθήκης παραβιάστηκε από την Επιτροπή εφόσον η Επιτροπή στηρίχθηκε σε απόφαση εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1, διορθωτικό 1990, ΕΕ L 257, σ. 13), ενώ τα κριτήρια εκτιμήσεως των υποβληθέντων στην κρίση της πραγματικών περιστατικών διαφέρουν αναλόγως του αν ο εφαρμοζόμενος νομικός κανόνας είναι το άρθρο 86 ή αυτός ο κανονισμός.
- 12 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τους νομικούς κανόνες περί εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος στην υπόθεση που αποτελεί το αντικείμενο της καταγγελίας. Αφενός, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τις προϋποθέσεις από τις οποίες η νομολογία εξαρτά την απόρριψη μιας καταγγελίας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος (απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 86, στο εξής: απόφαση Automec II), δηλαδή τη σημασία της προβαλλομένης παραβάσεως για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα αποδείξεως της υπάρξεώς της και την έκταση των αναγκαίων μέτρων έρευνας. Αφετέρου, η Επιτροπή δεν εξήγησε πώς μπορούσε να έχει τη βεβαιότητα ότι είχαν παύσει οι αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές.
- 13 Τρίτον, οι προσφεύγουσες προέβαλαν την προσβολή των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων.
- 14 Όσον αφορά την αρχή της χρηστής διοικήσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίστηκαν ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη μια οικονομική μελέτη καταρτισθείσα από εταιρία λογιστικού ελέγχου, που είχε επισυναφθεί στην καταγγελία τους.

- 15 Ως προς την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, η αρχή αυτή παραβιάστηκε εφόσον η Επιτροπή αποφάσισε να απορρίψει την καταγγελία με το αιτιολογικό ότι, εφόσον επρόκειτο μόνον για παρωχημένες παραβάσεις, η εξέταση θα εξυπηρετούσε μόνον τα ατομικά συμφέροντα των ενδιαφερομένων. Η αιτιολογία αυτή αντιφάσκει με πολλές προηγούμενες αποφάσεις της Επιτροπής.
- 16 Τέταρτον, οι προσφεύγουσες προσήψαν στην Επιτροπή ότι ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας. Συναφώς, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι από τις δηλώσεις των μελών της Επιτροπής που υπήρξαν διαδοχικώς αρμόδια για τα θέματα ανταγωνισμού προκύπτει η διφορούμενη στάση της Επιτροπής, η οποία δημοσίως είναι προσηλωμένη στην τήρηση του ανταγωνισμού στον ταχυδρομικό τομέα, αλλά στην πραγματικότητα έχει υποχωρήσει στις πιέσεις ορισμένων κρατών και ταχυδρομικών αρχών.
- 17 Για να τεκμηριώσουν αυτή την άποψη, οι προσφεύγουσες ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να διατάξει να προσκομιστεί το έγγραφο της 1ης Ιουνίου 1995 του Επιτρόπου Sir Leon Brittan προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής, από το οποίο προκύπτει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να μην επιβάλει κυρώσεις για τις καταγγελλόμενες παραβάσεις, ενόψει της διαμορφώσεως μιας ταχυδρομικής πολιτικής από το Συμβούλιο.

Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

- 18 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο έκρινε αλυσιτελή τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης για τον λόγο ότι η απόρριψη της καταγγελίας στηριζόταν αποκλειστικά στο ότι η επίδικη υπόθεση δεν παρουσίαζε επαρκές κοινοτικό συμφέρον (σκέψεις 34 και 36). Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι, μολονότι η μοναδική αναφορά

στο κοινοτικό συμφέρον εμφανίζεται στην προτελευταία παράγραφο της επίδικης απόφασης (σκέψη 31), η παράγραφος αυτή συνδέεται αργήκτως με το υπόλοιπο κείμενο, οπότε ολόκληρη η απόφαση έχει υπογορευθεί από την αναζήτηση της σκοπιμότητας παρεμβάσεως σ' έναν τομέα όπου η Επιτροπή έχει ήδη ασκήσει την εξουσία της (σκέψη 32).

- 19 Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι η Επιτροπή υπενθύμισε κατ' αρχάς ότι ο τομέας των ταχυδρομικών υπηρεσιών αποτέλεσε αντικείμενο συνολικής ανάλυσεως στο πλαίσιο του πράσινου βιβλίου για τις υπηρεσίες ταχυδρομείου που ήταν το αντικείμενο της από 11 Ιουνίου 1992 ανακοινώσεως και των κατευθυντηρίων γραμμών για την ανάπτυξη των κοινοτικών υπηρεσιών ταχυδρομείου, που αποτέλεσε το αντικείμενο της από 2 Ιουνίου 1993 ανακοινώσεως. Στη συνέχεια, η Επιτροπή τόνισε ότι οι καταγγελλθείσες βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης παραβάσεις στη συγκεκριμένη περίπτωση της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας είχαν εξεταστεί και αντιμετωπιστεί από την Επιτροπή επ' ευκαιρία της αποφάσεως GD Net. Τέλος, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι οι καταγγέλλουσες δεν είχαν αποδείξει ότι εξακολουθούν να υφίστανται παραβάσεις και ότι δεν είχε υποχρέωση να ασχολείται με παρωχημένες παραβάσεις, υπό το πρίσμα μόνο του ατομικού συμφέροντος των ενδιαφερομένων (σκέψη 32).
- 20 Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι τα στοιχεία που έγιναν δεκτά στην επίδικη απόφαση δεν έχουν νόημα αν θεωρηθούν ως νομική εκτίμηση βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης. Πράγματι, η απόφαση αυτή δεν περιέχει κανέναν ορισμό της σχετικής αγοράς, τόσο από γεωγραφικής απόψεως όσο και από απόψεως αντικειμένου, ούτε καμία εκτίμηση της θέσεως της Poste στην αγορά αυτή και κανένα χαρακτηρισμό των πρακτικών από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης (σκέψη 33).
- 21 Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, πρώτον, για την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος, η Επιτροπή δικαιούται να λαμβάνει υπόψη και άλλα στοιχεία που ασκούν επιρροή πέραν αυτών που το Πρωτοδικείο έχει απαριθμήσει σε προηγούμενες αποφάσεις του. Πράγματι, καθώς προκύπτει από την απόφαση Automec II, η εκτίμηση αυτή στηρίζεται κατ' ανάγκη σε εξέταση των ιδιαιτέρων περιστατικών κάθε υποθέσεως, πραγματοποιούμενη υπό τον έλεγχο του Πρωτοδικείου (σκέψη 46).

- 22 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή δύναται νομίμως να αποφασίσει ότι δεν είναι σκόπιμο να δώσει συνέχεια σε καταγγελία με την οποία καταγγέλθηκαν πρακτικές που έπαυσαν αργότερα. Η εξέταση της υποθέσεως και η διαπίστωση παρωχημένων παραβάσεων δεν θα γίνονταν πλέον προς το συμφέρον της εξασφάλισης ανόθευτου ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς και, συνεπώς, δεν θα ανταποκρίνονταν στην αποστολή που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή από τη Συνθήκη. Ο ουσιώδης στόχος της διαδικασίας αυτής θα ήταν επομένως να διευκολυνθούν οι καταγγέλλοντες να αποδείξουν ένα πταίσμα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προκειμένου να τους επιδικαστεί αποζημίωση. Τούτο δε ισχύει ακόμη περισσότερο όταν, όπως εν προκειμένω, ο τερματισμός των πρακτικών είναι αποτέλεσμα της δράσεως της Επιτροπής (σκέψεις 57 και 58).
- 23 Τρίτον, το Πρωτοδικείο εξέτασε το ζήτημα αν η Επιτροπή ορθώς κατέληξε ότι, εν προκειμένω, οι καταγγελλθείσες πρακτικές είχαν παύσει λόγω της λήψεως της αποφάσεως GD Net (σκέψη 61).
- 24 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε κατ' αρχάς ότι, στην απόφαση GD Net, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι κοινοποιηθείσες συμφωνίες περιείχαν ρήτρα κατά την οποία η ανάθεση μιας υπηρεσίας υπεργολαβίας από την κοινή θυγατρική σ' ένα δημόσιο ταχυδρομείο θα γίνεται έναντι αμοιβής, υπό τους συνήθεις όρους του εμπορίου. Εντούτοις, έχοντας παρατηρήσει ότι, κατά την ημέρα που έλαβε την απόφασή της, τα δημόσια ταχυδρομεία δεν είχαν θέσει σε εφαρμογή μηχανισμούς που να επιτρέπουν να υπολογιστεί επακριβώς το κόστος κάθε μιας από τις παρεχόμενες υπηρεσίες, η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν ήταν δυνατόν να αποκλειστούν στρεβλώσεις του ανταγωνισμού. Έκρινε συνεπώς, ότι τα δημόσια ταχυδρομεία δεν θα είχαν καμιά οικονομικής φύσεως δικαιολογία να χορηγήσουν διασταυρούμενες επιδοτήσεις στη θυγατρική τους εταιρία, καθόσον το ατομικό τους μερίδιο επί των κερδών της κοινής θυγατρικής δεν θα ήταν δυνατόν να είναι ανάλογο των επιδοτήσεων που ενδεχομένως θα χορηγούσε κάθε ένα από τα δημόσια ταχυδρομεία. Επί πλέον, τα συμμετέχοντα στη συγκέντρωση αυτή δημόσια ταχυδρομεία δεσμεύτηκαν να παρέχουν τις ίδιες υπηρεσίες σε τρίτους, υπό πανομοιότυπους όρους, επί όσο χρόνο τα ταχυδρομεία δεν θα μπορούν να αποδείξουν τη μη ύπαρξη διασταυρουμένων επιδοτήσεων (σκέψη 62).

- 25 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι η απόφαση GD Net αφορούσε, μεταξύ άλλων, την Poste και ότι, ως εκ τούτου, η Poste δεσμεύεται νομικώς από τις διατάξεις των κοινοποιηθεισών συμφωνιών και, ειδικότερα, από τις διατάξεις περί αμοιβής των υπηρεσιών που παρέχει στο πλαίσιο υπεργολαβίας, αλλά και βάσει των δεσμεύσεων που προβλέπονται στο παράρτημα της επίδικης αποφάσεως. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ότι, ως αποτέλεσμα της συγκεντρώσεως, η Poste θα αποσυρόταν από την αγορά των υπηρεσιών της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας, με αποτέλεσμα να μη διατηρεί πλέον δικές της δραστηριότητες στον τομέα αυτόν που θα της επέτρεπαν να μην τηρήσει τις δεσμεύσεις που είχε αναλάβει (σκέψη 64).
- 26 Το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι, εφόσον η Poste δεσμεύεται από τις κοινοποιηθείσες συμφωνίες και από τις προαναφερθείσες δεσμεύσεις, η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι, άπαξ πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση, πράγμα το οποίο, κατά τα πληροφοριακά στοιχεία που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, έλαβε χώρα στις 18 Μαρτίου 1992, οι κανόνες αυτοί τηρούνταν, ελλείψει ενδείξεων περί παραβάσεώς τους (σκέψη 68).
- 27 Τέταρτον, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι, ενώ επιτρέπουν την απόδειξη ότι πράγματι παρέχονται υπηρεσίες στο πλαίσιο υπεργολαβίας, τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες προκειμένου να αποδείξουν ότι εξακολουθούν να υφίστανται οι επίμαχες πρακτικές, δηλαδή, αφενός, μια έκθεση δικαστικού επιμελητή, με την οποία διαπιστώνεται η ανάρτηση διαφημιστικού μηνύματος σχετικού με την υπηρεσία «Chronopost» επί οχήματος της Poste, και, αφετέρου, μνεία, στο κείμενο του εγγράφου των προσφευγουσών, περί του ότι «προς το παρόν τα τιμολόγια της SFMI παραμένουν σημαντικώς χαμηλότερα των τιμολογίων των μελών της SFEI», δεν επιτρέπουν, αντιθέτως, να υποτεθεί ότι υφίστανται διασταυρούμενες επιδοτήσεις (σκέψη 69).
- 28 Ομοίως, σύμφωνα με το Πρωτοδικείο, η εκδοθείσα τον Ιούλιο του 1996, απόφαση της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ όσον αφορά τις ενισχύσεις που χορήγησε η Γαλλία στην εταιρία

SFMI-Chronopost (ΕΕ 1996, C 206, σ. 3), που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν επιτρέπουν την απόδειξη ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή διέθετε επαρκή στοιχεία δικαιολογούντα την έναρξη έρευνας βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης για τον μετά τη λήψη της αποφάσεως GD Net χρόνο (σκέψη 71).

- 29 Όσον αφορά το επιχείρημα της αποφάσεως GD Net ότι, για τα δημόσια ταχυδρομεία, δεν υφίσταται οικονομικής φύσεως δικαιολογία για τη χορήγηση διασταυρουμένων επιδοτήσεων στην κοινή θυγατρική, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι δεν έχει προσβληθεί ενώπιόν του και δεν το αμφισβήτησαν οι προσφεύγουσες με τα δικόγραφά τους (σκέψη 72).
- 30 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως αφού τόνισε ότι οι προσφεύγουσες δεν μπόρεσαν να προσκομίσουν στοιχεία που να αποτελούν αρχή αποδείξεως ως προς το ότι εξακολουθούσαν να υφίστανται διασταυρούμενες επιδοτήσεις, δυνάμενες να δικαιολογήσουν την έναρξη έρευνας (σκέψη 73).
- 31 Όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι, με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, ουσιαστικώς καθόσον οι πρακτικές είχαν παύσει λόγω της αποφάσεως GD Net. Υπό τις συνθήκες αυτές, η μη αξιοποίηση μιας εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης αναφερόμενη σε χρόνο προγενέστερο της λήψεως της αποφάσεως GD Net δεν μπορεί να συνιστά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως (σκέψη 100).

- 32 Όσον αφορά την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε κατ' αρχάς ότι οι προσφεύγουσες ουδόλως απέδειξαν ότι, σε μια κατάσταση συγκρίσιμη με την υπό κρίση, όπου οι επίμαχες πρακτικές έπαυσαν λόγω προηγηθείσας αποφάσεως της Επιτροπής, η Επιτροπή διενήργησε παρά ταύτα έρευνα βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης για τα παρωχημένα περιστατικά (σκέψη 102).
- 33 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλεσθούν διακρίσεις κατά την εφαρμογή του άρθρου 86 της Συνθήκης, καθόσον η επίδικη απόφαση στηρίχθηκε αποκλειστικώς στην έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος και, ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν χαρακτήρισε τα καταγγελλθέντα περιστατικά από πλευράς του άρθρου αυτού (σκέψη 103).
- 34 Όσον αφορά τον αντλούμενο από κατάχρηση εξουσίας τέταρτο λόγο ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι παρατηρήσεις των προσφευγουσών που αντλήθηκαν από έγγραφο του Sir Leon Brittan προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής, το οποίο δεν υπάρχει στη δικογραφία και του οποίου ούτε καν η ύπαρξη επιβεβαιώνεται από κάποιο στοιχείο, βασίζονται μόνο σε ισχυρισμούς που είναι αστήρικτοι και, επομένως, δεν μπορούν να αποτελέσουν ενδείξεις ικανές να στοιχειοθετήσουν κατάχρηση εξουσίας (σκέψη 117).
- 35 Ενόψει των στοιχείων αυτών, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως.
- 36 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή και καταδίκασε τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Η αίτηση αναιρέσεως

- 37 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν δώδεκα λόγους αναιρέσεως.
- 38 Πρώτον, το Πρωτοδικείο διαστρέβλωσε την επίδικη απόφαση.
- 39 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι η Επιτροπή μπορεί να στηρίζει την επίδικη απόφασή της σε απόφαση σχετική με άλλη υπόθεση αφορώσα διαφορετικούς διαδίκους, με αντικείμενο εν μέρει διαφορετικό και με διαφορετική νομική βάση.
- 40 Τρίτον και επικουρικώς, το Πρωτοδικείο, ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, αντιφάσκει στην αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 41 Τέταρτον, η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση στερείται νομικής βάσεως.
- 42 Πέμπτον, το Πρωτοδικείο εσφαλμένως συνήγαγε από τα έγγραφα της δικογραφίας ότι η Επιτροπή μπορούσε ορθώς να διαπιστώσει ότι οι παραβάσεις είχαν παύσει.

- 43 Έκτον, το Πρωτοδικείο παρέβη τους νομικούς κανόνες περί εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος.
- 44 Έβδομον, το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 86, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3, στοιχείο ζ', 89 και 155 της Συνθήκης ΕΚ.
- 45 Όγδοον, το Πρωτοδικείο παραβίασε τις αρχές της ισότητας, της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 46 Ένατον, το Πρωτοδικείο παραβίασε την έννοια των «συγκρίσιμων καταστάσεων» στο πλαίσιο του ελέγχου του σχετικού με την αρχή της ισότητας λόγου ακυρώσεως.
- 47 Δέκατον, το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως.
- 48 Ενδέκατον, το Πρωτοδικείο δεν απάντησε σε ουσιώδες σημείο της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών, σχετικά με τη θεμελίωση της απορρίψεως της καταγγελίας τους εκ μέρους της Επιτροπής.

- 49 Τέλος, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εφαρμογή της εννοίας της καταχρήσεως εξουσίας λόγω του ότι δεν εξέτασε όλα τα προσκομισθέντα έγγραφα.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 50 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο διαστρέβλωσε την επίδικη απόφαση, αρνούμενο ότι αυτή στηριζόταν σε δύο διαφορετικές αιτιολογίες, δηλαδή την ύπαρξη του πράσινου βιβλίου σχετικά με τις υπηρεσίες ταχυδρομείου και τις κατευθυντήριες γραμμές για την ανάπτυξη των κοινοτικών υπηρεσιών ταχυδρομείου, αφενός, και την απόφαση GD Net, αφετέρου.
- 51 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο διαστρέβλωσε επίσης την επίδικη απόφαση προσθέτοντάς της αιτιολογική σκέψη αντλούμενη από το «κοινοτικό συμφέρον» που η απόφαση δεν ανέφερε.
- 52 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι η έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος αποτελούσε το υπόβαθρο ολόκληρης της επίδικης απόφασης.
- 53 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή εξέτασε πράγματι αν ήταν σκόπιμο να παρέμβει εκ νέου σε τομέα όπου είχε ήδη λάβει πρωτοβουλίες όπως το πράσινο βιβλίο, οι κατευθυντήριες γραμμές και η απόφαση GD Net. Εφόσον οι πρωτοβουλίες αυτές δεν είχαν αναφερθεί υπό αυτό το πρίσμα, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αυτοτελείς λόγοι απορρίψεως της καταγγελίας.

54 Ενόψει των σκέψεων αυτών, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

55 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείδουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι η Επιτροπή μπορούσε, για να στηρίξει την επίδικη απόφαση, να παραπέμψει σε άλλη απόφαση.

56 Σύμφωνα με τις αναιρεσείδουσες, κάθε δικαστική ή διοικητική απόφαση πρέπει να είναι αυτάρκης, ο δε συντάκτης της αποφάσεως αυτής πρέπει να λαμβάνει την απόφασή του σύμφωνα με τις συγκεκριμένες περιστάσεις κάθε υποθέσεως.

57 Παρατηρείται ότι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 20 των προτάσεών του, η αιτιολογία μιας διοικητικής πράξεως μπορεί να παραπέμπει σε άλλες πράξεις και, ειδικότερα, να αναφέρει το περιεχόμενο προγενέστερης πράξεως, ιδίως εάν είναι συναφής.

58 Κατά συνέπεια, αν γίνει δεκτό ότι, με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή παρέπεμψε στην απόφαση GD Net για να κρίνει ότι η απόφαση αυτή συνεπήχθη τον τερματισμό των καταγγελλθεισών πρακτικών, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η απόφαση GD Net δέσμευε νομικώς την Poste, η οποία, λόγω της συγκεντρώσεως, αποσυρόταν από την αγορά υπηρεσιών ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη.

59 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

60 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, επικουρικό του προηγουμένου, οι αναιρεσεύουσες ισχυρίζονται ότι, εάν προκύψει ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη δεχόμενο ότι η Επιτροπή αιτιολόγησε την επίδικη απόφαση παραπέμποντας στην απόφαση GD Net, η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί λόγω αντιφατικής αιτιολογίας.

61 Σύμφωνα με τις αναιρεσεύουσες, από τις σκέψεις 32 και 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει πράγματι ότι το σύνολο των πραγματικών περιστατικών και παραβάσεων που καταγγέλλονται ως παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης αποτέλεσαν αντικείμενο πραγματικής και νομικής εκτιμήσεως στο πλαίσιο της αποφάσεως GD Net. Εφόσον η επίδικη απόφαση παραπέμπει στην αιτιολογία της αποφάσεως GD Net, η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση περιέχει αντιφατική αιτιολογία όταν επιβεβαιώνει περαιτέρω ότι η επίδικη απόφαση δεν χαρακτηρίζει τις καταγγελθείσες πρακτικές από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης.

62 Συναφώς, αρκεί η παρατήρηση ότι το Πρωτοδικείο περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι, με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος και, συνεπώς, δεν υποχρεούνταν να χαρακτηρίσει τις επίδικες πρακτικές από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 58 της παρούσας αποφάσεως, η παραπομπή στην απόφαση GD Net είναι περιορισμένη εφόσον, αφενός, χρησιμεύει για να υποτεθεί ότι, ακόμη και αν οι επικριθείσες πρακτικές συνέβησαν πράγματι στο παρελθόν, η απόφαση αυτή επέφερε την εξάλειψή τους και, αφε-

τέρου, δεν αφορά τον χαρακτηρισμό των πρακτικών αυτών στον οποίο η Επιτροπή προέβη από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης στην απόφαση GD Net.

- 63 Εφόσον η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει καμία αντίφαση, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

- 64 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δεν προέβη στις απαραίτητες έρευνες ώστε να εξακριβώσει αν η Επιτροπή μπορούσε να διαπιστώσει τη φερομένη έλλειψη διασταυρουμένων επιδοτήσεων μεταξύ της Poste και της θυγατρικής της.

- 65 Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν ειδικότερα την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη μια σειρά στοιχείων που του είχαν γνωστοποιήσει και τα οποία θα ενίσχυαν την άποψη ότι οι επιδοτήσεις εξακολουθούσαν μετά το 1991, όπως την έλλειψη αναλυτικού λογιστικού ελέγχου της Poste, τη χρησιμοποίηση της εμπορικής της φήμης από την SFMI και την οικονομική μελέτη που κατέθεσε η Γαλλική Κυβέρνηση στην υπόθεση που οδήγησε στην απόφαση της 11ης Ιουλίου 1996, C-39/94, SFEI κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-3547).

- 66 Συναφώς, αρκεί η υπενθύμιση ότι η εκτίμηση εκ μέρους του Πρωτοδικείου των αποδεικτικών στοιχείων που του υποβάλλονται δεν συνιστά νομικό ζήτημα υπαγόμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως,

εκτός αν τα στοιχεία αυτά έχουν διαστρεβλωθεί ή όταν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του Πρωτοδικείου προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας (αποφάσεις της 2ας Μαΐου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 42· της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψεις 48 και 49, και της 6ης Απριλίου 1995, C-241/91 P και C-242/91 P, RTE και ITP κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-743, σκέψη 67· βλ., επίσης, διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, C-19/95 P, San Marco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4435, σκέψη 39), πράγμα το οποίο δεν υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες.

- 67 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

- 68 Με το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε νομίμως να συναγάγει από τα στοιχεία της δικογραφίας ότι η Επιτροπή βασίμως διαπίστωσε ότι οι παραβάσεις είχαν παύσει από της εκδόσεως της αποφάσεως GD Net.
- 69 Σύμφωνα με τις αναιρεσείουσες, ο ισχυρισμός αυτός διαψεύδεται από το ίδιο το κείμενο της αποφάσεως GD Net στο οποίο προβλεπόταν ότι οι δεσμεύσεις των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων θα υλοποιούνταν μόλις στις 18 Μαρτίου 1995. Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορούσε το 1994 να στηριχθεί στις δεσμεύσεις αυτές για να καταλήξει ότι οι καταγγελλθείσες πρακτικές είχαν παύσει.
- 70 Επισημαίνεται ότι, στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, ανεξαρτήτως της εφαρμογής των εν λόγω δεσμεύσεων,

«παραμένει το ότι οι συμμετέχοντες στη συγκέντρωση εξακολουθούν να δεσμεύονται από τις ρήτρες της συμβάσεώς τους, περιλαμβανομένης και της ρήτρας βάσει της οποίας κάθε υπηρεσία υπεργολαβίας θα παρέχεται έναντι αμοιβής υπό τους συνήθεις όρους του εμπορίου· επί πλέον, από την απόφαση GD Net προκύπτει ότι, για τα δημόσια ταχυδρομεία, δεν υφίσταται οικονομικής φύσεως δικαιολογία για τη χορήγηση διασταυρουμένων επιδοτήσεων στην κοινή θυγατρική· την εκτίμηση αυτή που περιέχεται στην απόφαση GD Net, η οποία δεν έχει προσβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν αμφισβήτησαν οι προσφεύγουσες με τα δικόγραφά τους στην παρούσα υπόθεση. Στην πραγματικότητα, οι δεσμεύσεις αποτελούν συμπληρωματικό μέτρο εις βάρος των δημοσίων ταχυδρομείων, το οποίο τα υποχρεώνει να χορηγούν πανομοιότυπους όρους, για συγκρίσιμη υπηρεσία, στους άλλους παρέχοντες υπηρεσίες ταχείας επιδόσεως της διεθνούς αλληλογραφίας, επί όσον χρόνο τα ταχυδρομεία δεν θα μπορούν να αποδείξουν την έλλειψη διασταυρουμένων επιδοτήσεων».

- 71 Εφόσον η Επιτροπή και το Πρωτοδικείο έκριναν ότι η απόφαση GD Net, ανεξαρτήτως των δεσμεύσεων που προέβλεπε, μπορούσε να θέσει τέρμα στις επικριθείσες πρακτικές, το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως φαίνεται ότι αναφέρεται, εν πάση περιπτώσει, σε ένα πλεονάζον στοιχείο της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, ως εκ τούτου, δεν ασκεί επιρροή. Επομένως, δεν πρέπει να εξετασθεί αν, όπως υποστηρίζουν οι αναιρεσεύουσες, θέτει νομικό ζήτημα ή αν, αντιθέτως, εμπίπτει στην εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Πρωτοδικείου, περίπτωση κατά την οποία είναι απαράδεκτο.
- 72 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 73 Με το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσεύουσες σχολιάζουν τα διαλαμβανόμενα στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εκδοθείσα τον Ιούλιο 1996 απόφαση της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία

βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης όσον αφορά τις φερόμενες ενισχύσεις που η Γαλλία χορήγησε στην προαναφερθείσα εταιρία SFMI-Chronopost «δεν αποδεικνύει ότι, όταν ελήφθη η απόφαση, η Επιτροπή διέθετε επαρκή στοιχεία που να δικαιολογούν την έναρξη έρευνας βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης για τον μετά τη λήψη της αποφάσεως GD Net χρόνο».

- 74 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, επειδή αναφέρεται στην εξέταση αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου και συνεπώς στην εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου δεν μπορεί να εξεταστεί στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.
- 75 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του έκτου και του ογδόου λόγου αναιρέσεως

- 76 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος. Πράγματι, από τον όρο «ιδίως» που χρησιμοποιείται στη σκέψη 86 της προαναφερθείσας αποφάσεως Automec II προκύπτει ότι η Επιτροπή υπόκειται στην υποχρέωση εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος τουλάχιστον ως προς τα στοιχεία που απαριθμούνται συναφώς, τα οποία δύναται μόνον να συμπληρωθούν, αναλόγως των περιστάσεων, με άλλα συγκεκριμένα στοιχεία της υποθέσεως. Ελλείψει αυτών, η έννοια του κοινοτικού συμφέροντος καθίσταται αόριστη, καθοριζόμενη σταδιακά από την ίδια την Επιτροπή.

- 77 Οι αναιρεσεΐουσες υπογραμμίζουν ότι η διατύπωση της σκέψεως 86 της αποφάσεως Automec II χρησιμοποιήθηκε σε όλες τις μεταγενέστερες αποφάσεις του Πρωτοδικείου που αφορούν την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος (αποφάσεις της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-114/92, BEMIM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-147, σκέψη 80, και T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψη 62).
- 78 Με τον όγδοο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσεΐουσες υποστηρίζουν ότι η κρίση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν οφείλει να λαμβάνει υπόψη τα στοιχεία που έχει απαριθμήσει η κοινοτική νομολογία περί της εκτιμήσεως υπάρξεως ή όχι κοινοτικού συμφέροντος για την εξακολούθηση της εξετάσεως μιας καταγγελίας, συνιστά προσβολή των αρχών της ασφάλειας δικαίου, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ισότητας.
- 79 Δεδομένου ότι η εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος το οποίο παρουσιάζει μια καταγγελία είναι συνάρτηση των συνθηκών κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, δεν πρέπει ούτε να περιορίζεται ο αριθμός των κριτηρίων εκτιμήσεως που μπορεί να λάβει υπόψη της η Επιτροπή ούτε, αντιθέτως, να της επιβάλλεται η αποκλειστική χρήση ορισμένων κριτηρίων.
- 80 Σε τομέα όπως ο τομέας του δικαίου του ανταγωνισμού, το πραγματικό και νομικό πλαίσιο μπορούν, πράγματι, να διαφέρουν ουσιωδώς από τη μια υπόθεση στην άλλη, οπότε το Πρωτοδικείο έχει την ευχέρεια να λάβει υπόψη του κριτήρια που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί μέχρι τότε.
- 81 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 59 και 93 των προτάσεών του, το να γίνουν δεκτοί οι προβληθέντες από τις αναιρεσεΐουσες λόγοι αναιρέσεως ισοδυναμεί με παγίωση της νομολογίας.
- 82 Επομένως, ο έκτος και ο όγδοος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως

- 83 Με τον έβδομο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι ο ρόλος της Επιτροπής — στο πλαίσιο του ελέγχου από πλευράς άρθρου 86 της Συνθήκης — που έλαβε υπόψη του το Πρωτοδικείο είναι εσφαλμένος. Αντίθετα προς ό,τι προκύπτει από τις σκέψεις 56 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο τερματισμός των αντιθέτων προς τον ανταγωνισμό πρακτικών δεν αρκεί για να αποκατασταθεί μια αποδεκτή κατάσταση ανταγωνισμού εφόσον εξακολουθούν οι διαρθρωτικές ανισορροπίες που έχουν προκαλέσει οι πρακτικές αυτές. Υπό τις συνθήκες αυτές, η παρέμβαση της Επιτροπής εμπίπτει σαφώς στην αποστολή της να μεριμνά για τη δημιουργία και διατήρηση καθεστώτος ανόθευτου ανταγωνισμού στην κοινή αγορά.
- 84 Εν προκειμένω, οι αναιρεσείουσες προσθέτουν ότι οι διασταυρούμενες επιδοτήσεις της Poste προς τη θυγατρική της SFMI-Chronopost επέτρεψαν στην SFMI-Chronopost να εισέλθει στην αγορά της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας και να της χορηγηθεί αρχηγική θέση μέσα σε δύο μόνον έτη. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι διασταυρούμενες επιδοτήσεις έχουν παύσει, οι επιδοτήσεις αυτές αλλοίωσαν τον ανταγωνισμό και εξακολουθούν οπωσδήποτε να τον νοθεύουν.
- 85 Η διαπίστωση των επιδίκων παραβάσεων επέτρεψε στην Επιτροπή να συνδυάσει την επίδικη απόφαση με όλα τα πρόσφορα μέτρα για την αποκατάσταση ενός υγιούς ανταγωνισμού.
- 86 Υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάζει προσεκτικά το σύνολο των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποιούν οι καταγγέλλοντες (αποφάσεις της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045, σκέψη 19· της 28ης Μαρτίου 1985, 298/83, CICCÉ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1105, σκέψη 18, και της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, σκέψη 20). Επιπλέον, οι καταγγέλλοντες δικαιούνται να γνωρίζουν την τύχη της καταγγελίας τους με απόφαση της Επιτροπής, δυναμένη να αποτελέσει αντικείμενο ένδικης προσφυγής (απόφαση της 18ης Μαρτίου 1997, C-282/95 P, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1503, σκέψη 36).

- 87 Πάντως, το άρθρο 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), δεν χορηγεί στον υποβάλλοντα αίτηση δύναμη του εν λόγω άρθρου το δικαίωμα να απαιτήσει από την Επιτροπή οριστική απάντηση ως προς την ύπαρξη ή μη ύπαρξη της φερομένης παραβάσεως (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, Gema κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 537, σκέψεις 17 και 18).
- 88 Πράγματι, η Επιτροπή, που έχει επιφορτιστεί από το άρθρο 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ με την αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των αρχών που καθορίζονται στα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης, καλείται να καθορίζει και να θέτει σε εφαρμογή τους στόχους της κοινοτικής πολιτικής ανταγωνισμού (απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89, Δελημίτης, Συλλογή 1991, σ. I-935, σκέψη 44). Για να εκτελεί αποτελεσματικά την αποστολή αυτή, η Επιτροπή υποχρεούται να προσδίδει διαφορετικό βαθμό προτεραιότητας στις καταγγελίες που της υποβάλλονται.
- 89 Η συναφής διακριτική εξουσία που διαθέτει προς τούτο η Επιτροπή δεν είναι εντούτοις απεριόριστη.
- 90 Αφενός, η Επιτροπή υπόκειται σε υποχρέωση αιτιολογήσεως όταν αρνείται να εξακολουθήσει την εξέταση καταγγελίας.
- 91 Επειδή η αιτιολογία πρέπει να είναι επαρκώς ακριβής και λεπτομερής για να καταστεί δυνατό στο Πρωτοδικείο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της ασκήσεως εκ μέρους της Επιτροπής της διακριτικής ευχέρειας να καθορίζει προτεραιότητες (απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψη 27), το θεσμικό αυτό όργανο υποχρεούται να εκθέτει τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η αιτιολογία της αποφάσεως και τις νομικές θεωρήσεις που το 'οδήγησαν να λάβει την απόφαση αυτή (προαναφερθείσα απόφαση ΒΑΤ και Reynolds κατά Επιτροπής, σκέψη 72, και απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1984, 43/82 και 63/82, VBVB και VBBB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 19, σκέψη 22).

- 92 Αφετέρου, η Επιτροπή δεν μπορεί, όταν καθορίζει προτεραιότητες κατά την επεξεργασία των καταγγελιών των οποίων έχει επιληφθεί, να θεωρεί ότι αποκλείονται εκ των προτέρων από το πεδίο δράσεώς της ορισμένες καταστάσεις που εμπίπτουν στην αποστολή που της έχει ανατεθεί από τη Συνθήκη.
- 93 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή υποχρεούται να εκτιμά σε κάθε περίπτωση τη σοβαρότητα των φερομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού και την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους. Η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη τη διάρκεια και τη σημασία των καταγγελθεισών παραβιάσεων καθώς και την επίπτωσή τους στην κατάσταση του ανταγωνισμού εντός της Κοινότητας.
- 94 Όταν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν μετά τον τερματισμό των πρακτικών που τα προκάλεσαν, η Επιτροπή παραμένει συνεπώς αρμόδια, βάσει των άρθρων 2, 3, στοιχείο ζ', και 86 της Συνθήκης, να αναλαμβάνει δράσεις για την εξάλειψή τους ή την αδρανοποίησή τους (βλ., συναφώς, απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1973, 6/72, *Europemballage* και *Continental Can* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 445, σκέψεις 24 και 25).
- 95 Συνεπώς, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στο γεγονός ότι οι φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη πρακτικές έπαψαν, για να αποφασίσει να θέσει στο αρχείο καταγγελία για τις πρακτικές αυτές, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος χωρίς να έχει εξακριβώσει αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν και αν, ενδεχομένως, η σοβαρότητα των φερομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού ή η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους δύναται να προσδώσουν στην καταγγελία αυτή κοινοτικό συμφέρον.
- 96 Ενόψει των προηγούμενων σκέψεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας — χωρίς να επιβεβαιώσει ότι εξακριβώθηκε η μη εξακολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων και ότι, ενδεχομένως, τα αποτελέσματα αυτά δεν δύναται να προσδώσουν στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον — ότι η εξέταση καταγγελίας σχετικής με παρωχημένες παραβάσεις δεν στοιχεί προς το καθήκον που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή από τη Συνθήκη,

αλλ' εξυπηρετεί ουσιαστικά τη διευκόλυνση των καταγγελλόντων να αποδεικνύουν την ύπαρξη σφάλματος προκειμένου να επιτυγχάνουν επιδίκαση αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προσέδωσε εσφαλμένη έννοια στην αποστολή της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού.

97 Επομένως, ο έβδομος λόγος αναιρέσεως είναι βάσιμος.

Επί του ενάτου λόγου αναιρέσεως

98 Με τον ένατο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσεύουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι υιοθέτησε, στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπερβολικά συσταλτική ερμηνεία της έννοιας των συγκρίσιμων καταστάσεων για να απορρίψει τον ισχυρισμό που αντλούσαν από την παραβίαση εκ μέρους της Επιτροπής της αρχής της ισότητας, η οποία συνίστατο στην υιοθέτηση διαφορετικής συμπεριφοράς απ' ό,τι σε άλλες υποθέσεις.

99 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι οι αναιρεσεύουσες δεν μπόρεσαν να επικαλεστούν υπόθεση στην οποία, παρά την ύπαρξη προηγούμενης αποφάσεως, η Επιτροπή κίνησε έρευνα βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης για πρακτικές τις οποίες είχε κρίνει παρωχημένες. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη κατά την εκτίμηση της συγκρισιμότητας των καταστάσεων κρίνοντας ότι οι αναιρεσεύουσες δεν απέδειξαν την προσβολή της αρχής της ισότητας.

100 Επομένως, ο ένατος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεκάτου λόγου αναιρέσεως

- 101 Με τον δέκατο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσεύουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως κρίνοντας, στη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μη αξιοποίηση μιας εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης υποβληθείσας από καταγγέλλοντα, με την οποία επιχειρήθηκε να αποδειχθεί, για τον προ της αποφάσεως GD Net χρόνο, η ύπαρξη των καταγγελλθεισών πρακτικών, δεν συνιστά παραβίαση της αρχής αυτής.
- 102 Εφόσον δεν αφορά παρά μόνον χρόνο προγενέστερο της φερομένης παύσεως των καταγγελλθεισών πρακτικών, η εν λόγω έκθεση παρίσταται αλυσιτελής για την εκτίμηση της σκοπιμότητας εξακολουθήσεως της έρευνας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούνταν να αξιοποιήσει την έκθεση αυτή.
- 103 Επομένως, ο δέκατος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του ενδέκατου λόγου αναιρέσεως

- 104 Με τον ενδέκατο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσεύουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δεν απάντησε σ' ένα ουσιώδες σημείο της επιχειρηματολογίας τους, που αντλούνταν από τις διαφορές θεμελιώσεως μεταξύ της πρώτης απορρίψεως της καταγγελίας, που κοινοποιήθηκε με έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992, και της οριστικής απορρίψεώς της, η οποία συνιστά το αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως.

105 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, όπως κατέδειξε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 29 των προτάσεών του, το Πρωτοδικείο επανέλαβε τον λόγο αυτό στη σκέψη 22 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και τον απέρριψε στη σκέψη 35.

106 Επομένως, ο ενδέκατος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δωδέκατου λόγου αναιρέσεως

107 Με τον δωδέκατο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσεύουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε τον αντλούμενο από την κατάχρηση εξουσίας λόγο χωρίς να εξετάσει όλα τα προβληθέντα στοιχεία.

108 Έτσι, στη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το έγγραφο που απηύθυνε ο Sir Leon Brittan προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής δεν συνιστά ένδειξη ικανή να στοιχειοθετήσει κατάχρηση εξουσίας για τον λόγο ότι δεν υπάρχει στη δικογραφία και του οποίου ούτε καν η ύπαρξη επιβεβαιώνεται από κάποιο στοιχείο.

109 Εφόσον οι αναιρεσεύουσες είχαν ρητώς ζητήσει από το Πρωτοδικείο να διατάξει την προσκόμιση του εν λόγω εγγράφου, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εφαρμογή της έννοιας της καταχρήσεως εξουσίας κρίνοντας, χωρίς να διαθέτει τα μέσα για να το εξετάσει, ότι το έγγραφο αυτό δεν συνιστά επαρκή ένδειξη.

110 Επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να απορρίψει την αίτηση των αναιρεσειουσών να διατάξει την προσκόμιση εγγράφου προφανώς κρισίμου για

τη λύση της διαφοράς για τον λόγο ότι το έγγραφο αυτό δεν υπάρχει στη δικογραφία και του οποίου ούτε καν η ύπαρξη επιβεβαιώνεται από κάποιο στοιχείο.

- 111 Πράγματι, διαπιστώνεται ότι από τη σκέψη 113 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι οι αναιρεσιδούσες είχαν αναφέρει τον συντάκτη, τον παραλήπτη και την ημερομηνία του εγγράφου το οποίο ζητούσαν να προσκομιστεί. Ενώπιον των τριών αυτών στοιχείων, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε απλώς να απορρίψει τους ισχυρισμούς των διαδίκων λόγω ελλείψεως αποδεικτικών στοιχείων, ενώ εξηρτάτο από το Πρωτοδικείο, κάνοντας δεκτή την αίτηση των αναιρεσιδουσών, να διατάξει να προσκομιστούν στοιχεία, να άρει την αβεβαιότητα που ενδεχομένως υφίστατο ως προς την ακρίβεια των ισχυρισμών αυτών ή να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους το έγγραφο αυτό δεν μπορούσε, εν πάση περιπτώσει και ανεξαρτήτως περιεχομένου, να είναι κρίσιμο για τη λύση της διαφοράς.
- 112 Επομένως, ο δωδέκατος λόγος αναιρέσεως είναι βάσιμος.
- 113 Ενόψει των προεκτεθέντων, πρέπει να κριθούν βάσιμοι ο έβδομος και ο δωδέκατος λόγος αναιρέσεως και, επομένως, να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση.

Επί της αναπομπής της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου

- 114 Βάσει του άρθρου 54, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, όταν η αναίρεση κριθεί βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου. Στην περίπτωση αυτή, μπορεί είτε το ίδιο να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Πρωτοδικείο για να την κρίνει. Επειδή η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 1997, T-77/95, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής.**
- 2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου.**
- 3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Puissochet

Moitinho de Almeida

Gulmann

Edward

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Μαρτίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

J.-P. Puissochet